

[Poul Møller.]

diske regeringer om i denne sag at samle deres interesser om et fælles standpunkt, om en fælles holdning over for Storbritannien. Vi må naturligvis se at nå frem til den fælles holdning, så vi opnår en ophævelse af den traktatstridige afgift.

Under Europarådets møde i sidste uge oplyste den britiske minister, som var til stede, at det var noget meget midlertidigt, der her fandt sted, og i løbet af få måneder ville man formentlig være ude af det igen. Nu ved vi alle sammen her i tinget, hvor tit vi har været med til at gennemføre midlertidige foranstaltninger, som ikke er blevet så midlertidige alligevel. Vi ved, at det er det første hug, der er det vanskelige, og når man er kommet igennem det, så er det, ligesom smerten ikke føles længere, så er det mere smertefuldt at vende tilbage til de gamle former. Jeg tror, det var i 1932, vi indførte valutacentralen, jeg tror, det var for 3 måneder den skulle gælde. Vi har endnu efterladenskaber tilbage af den, men midlertidig har den altid været.

Vi fik også et fingerpeg om midlertidigheden i den tale, som den britiske finansminister holdt i går i underhuset, hvori han sagde, at foreløbig var det 12 måneder, det drejede sig om, og derefter måtte man se, om den skulle forlænges. Vi må være klar over, at jo længere den varer, desto vanskeligere vil det blive at få denne afgift fjernet igen, desto vanskeligere vil det være for britisk industri at vænne sig til at være fri for denne afgift. Vi har selv set det med vore beskyttelsesforanstaltninger, at har man først vænnet sig til dem, så er der en vældig modvilje imod at komme af med dem, så frygtede man, hvad der kunne ske, og derfor må vi være klar over, at jo længere afgiften varer, desto vanskeligere vil det være nogen sinde at komme af med den.

Derfor må alle kræfter, alle nordiske kræfter — det forstår jeg også at den højtærede udenrigsminister var helt enig i — sættes ind på at få fastslået, at denne

afgift i hvert fald i forhold til EFTA-landene må fjernes med meget kort frist. Skulle det ikke lykkes, så mener jeg faktisk, at Danmark og de nordiske lande må have lov til at forbeholde sig repressalier, hvis England ikke vil give garantier for en hurtig afvikling af denne importafgift.

Der er ikke noget så trist for den internationale handel, som hvis den skal udvikle sig til et repressaliesystem; der er ikke noget, der kan trække udviklingen så langt tilbage. Det ville da også være urimeligt over for mange importører i Storbritannien, om de skulle rammes af dette. Vi ønsker altså ikke fra konservativ side sådanne repressalier, men vi kan på den anden side ikke se, hvis man skal gå til forhandlingsbordet med Storbritannien, at man så ikke nødvendigvis må forbeholde sig retten til at anvende dem, hvis der overhovedet skal være mulighed for at få en hurtig britisk reaktion og en hurtig ophævelse af denne afgift.

For man kan jo ikke give Storbritannien en ensidig toldfordel på det nordiske marked, mens Storbritannien ophæver de nordiske landes fordele på det britiske marked. For en række varegruppers vedkommende vil det, når vi ser på basistoldsatserne fra 1959 og den nedsættelse, der har fundet sted i mellemtiden, og lægger de 15 pct., der nu er indført, ovenpå, betyde, at de bliver hårdere belastet, hårdere fortoldet, end de var før toldnedbrydningen i mellemtiden fra 1959-60, da vi indgik EFTA-aftalen.

Det er vel i det hele taget et spørgsmål — det vil jeg også gerne gøre den højtærede udenrigsminister opmærksom på — om ikke denne afgift bør stilles, som om den var en del af basistolden, det vil sige, at den over for EFTA-landene må nedsættes nu til 40 pct. og fra 1. december til 30 pct. Jeg ved godt, at den britiske regering har sagt, at noget sådant kan ikke lade sig gøre. Man har lovet den såkaldte Pariserklub, at der ikke sker en sådan forskelsbehandling; man kan ikke give til den ene uden at give